

DOE-TANK

Als ik binnenkom word ik warm onthaald door het organiserend comité, zoals je een fleecedekentje omdoet op een koude avond. Wat mij betreft genoeg isolatiemateriaal om mijn gemoed de hele dag warm te houden.

"I know that it's gonna be a lovely day" galmt door de speakers en ik geloof dat dat wel eens waar zou kunnen zijn.

"Ok, waar moet ie?" "Hebben jullie de zwarte geprobeerd? Hoe hoog wil je hem? Ik zou toch proberen om 'm daar te hangen?" "Nee, dit is helaas te laag".

Na een paar keer gooien lukt het Ella om een bolletje touw als een ware polstokhoogspringer over een reling heen te gooien, maar uiteindelijk blijkt dit toch niet de juiste plek.

Geeft niks. Er wordt opnieuw gekeken, gemeten, getrokken, gehannest, geadviseerd, iemand roept: "Nou het is wel een beetje een rommeltje" maar uiteindelijk wordt de definitieve plek voor de banner gekozen.

Het duurt denk ik allemaal wat langer dat ze zelf hadden gewild of gehoopt; een dynamiek die iedereen hier vast ergens uit zijn leven - privé of zakelijk- zal herkennen.

Het is in elk geval duidelijk, zelfs in dit voorbereidend moment: Inventariseren, evalueren, vervolgstappen maken, uitvoeren, leren en opnieuw proberen. Dit Doetank team 'practices what they preach'.

Als ik aan Felix vraag welke sessie hij gaat begeleiden kijkt hij heel moeilijk en daarmee heb ik gelijk mijn antwoord.

Hij vertelt mij over spouwmuren en hemelwater en over de overvloed aan vragen van burgers de afgelopen jaren.

Hij benadrukt dat het belangrijk is dat het spanningsveld tussen schaal en richting zeker ook benoemd moet worden. Bij deze.

Het valt me op dat een groot deel van de organisatie deels gekleed is in ofwel groen, ofwel hele natuurlijke tinten. Ik weet niet of er een memo is rondgestuurd maar ik vind ze er allemaal echt heel duurzaam uitzien.

De eerste mensen komen binnen." Hey wat fijn dat je er bent".

Guus heeft er echt zin in. Hij noemt deze middag zelfs een feestje. Hij heeft er zoveel zin in dat hij het liefst zijn naamsticker op z'n voorhoofd wil plakken.

Ik snap wel dat het druk wordt. Dat verduurzamen is nogal een moeilijke puzzel om in je eentje te leggen. Gelukkig zijn er veel mensen die vandaag hun kennis en kunde willen komen delen, of juist komen halen.

Er wordt extra aandacht gevraagd voor de VIP's die zullen worden verwend met wat extra TLC. Als je een VIP bent zou je dat rond dit moment al wel gemerkt moeten hebben.

“Heeft u een tweelingbroer die ook nog komt?” Iemand stond blijkbaar twee keer op de lijst. “Beter een keer te veel dan te weinig” werd er nog mooi aan toegevoegd. Ik weet overigens niet of dit dan weer voor alle processen die hier vanmiddag besproken worden geldt.

Er staat iemand driftig doch enthousiast te praten met z'n handen, ik kan niet verstaan wat hij zegt maar het lijkt alsof hij niet kan wachten om zijn ervaringen alvast te delen.

En dan komt er iemand binnen met de meest vriendelijk glimlach die ik in tijden heb gezien. En ik wist meteen, dat moet Lodewijk zijn. Ik was voorbereid op zijn komst. Ik spiek voor de zekerheid even op z'n stickertje en hij blijkt het ook echt te zijn, ze hadden hem perfect omschreven. Ik krijg ineens zin om ook bij BZK te gaan werken.

Bij de letter C ontbreken Carline Chris en Ciska.

Gelukkig zal de rest van de middag een deur wagewijd open blijven staan voor mensen die te laat komen. Leek mij een beetje in strijd met het DoeTank beleid, maar goed, wellicht ook niet slecht voor de ventilatie.

Verduurzamen.

De lichten in de theaterzaal gaan uit en langzaam worden wij bedolven onder de warmtepompen, aanvragenprocessen, isolatiematerialen en blowertesten terwijl de zonnepanelen je om de oren vliegen.

We ontmoeten de 'gemakzuchtige ontplooier' en de 'calculerende individualist' en via de keuken en de tekentafel worstelen we met oordelen en twijfel, vertrouwen, verdiepen en vastlopen, Tijd, gebrek aan daadkracht, geld, offertes én krijgen we te maken met verwijzingen, formulieren en vergunningen. Als een soort Calimero in een niet bestaande kruipruimte.

“Weten ze eigenlijk wel wat wat ik nodig heb?”

De zaal mag meedenken over hoe we dit vacuüm kunnen doorprikken. Energiecoach ertussen zetten, bewonersinitiatieven betrekken. Luisteren naar de bewoner. Want het huis zelf praat helaas niet terug.

Wouter wordt letterlijk en metaforisch geholpen door alle ambtenaren, energiecoaches, bewonersinitiatieven en marktpartijen in de zaal om de verduurzamingszee over te steken.

Rik en Dieke heten ons welkom en verzekeren ons ervan dat de verhalen niet verzonnen waren.

Er wordt ons op het hart gedrukt: “Het moet makkelijk en leuker”. Ik vraag me ineens af of er voormalig werknemers van de Belastingdienst in de zaal zitten die nu denken: “Zie je, het kan dus wel!”

Vandaag mogen we leren van de plantjes die zijn opgekomen nadat er 3 jaar geleden gezaaid is.

Tijd om naar de deelsessies te gaan. Op je kaartje vind je welke sessie waar naar toe mag. Mocht je na het horen van de uitleg willen ruilen, kan dat met een van je burens. Zou leuk zijn als dat in het echt ook zou kunnen met het verduurzaamde huis van je burens nadat je zelf 16 vleermuizen in je spouwmuur hebt ontdekt.

Voordat we de zaal verlaten hoor ik nog de bevrijdende zin dat “niemand alle wijsheid in pacht heeft”, dat onze mislukkingen ook gevierd mogen worden en we vandaag weer proberen een deel van de puzzel te leggen.

Tijdens de sessies worden we op weg geholpen met nooit eindigende processen.

De cirkel van inzicht, plannen, ervaren, vragen, schetsen, offeren, definitief ontwerpen en realiseren herhaalt zich oneindig. Met als conclusie van een van de sprekers: “En zo blijf je bezig”

Iemand vraagt zich af wie welke vraag aan wie moet stellen of hoe weet je welke vraag je aan wie moet stellen. Dat blijkt een belangrijke en moeilijke vraag. En deze vraag hoor ik vaker terug vandaag.

Iemand anders heeft denk ik geen zin om mee te schrijven en vraagt: kan ik dit ook op de website vinden?

In de sessie Samen leren met bewoners & uitvoerende partijen laten ze in de introductie weten dat ze ‘lekker interactief aan de slag met een rollenspel’ Bij de woorden ‘interactief’ en “rollenspel” pakken twee mensen snel hun tas en vertrekken. Ze doen in elk geval alsof ze bij de verkeerde sessie zitten. Met de rest maken we razendsnel kennis; wie zit er met welke pet aan tafel. Bij de vraag of er iemand is die zich niet gezien voelt, steekt 1 iemand z’n hand op. Hij krijgt meteen alle aandacht.

Er gaat een spel gespeeld worden. Een soort Weerwolven van Wakkerdam. Dieke stelt ons gerust dat er niemand vermoord hoeft te worden.

De rollen met bijbehorende gekleurde sjerpen worden verdeeld. Iedereen veranderd in een potentiële winnaar van een misverkiezing. Wereldvrede is hierbij niet noodzakelijk, wel het verduurzamen van ski-dak woningen in een bloemkoolwijk. Wie groots wil eindigen moet klein beginnen zullen we maar zeggen.

Bewoners, uitvoerende marktpartijen, gemeenteambtenaren. Er wordt vermeld dat je een paar minuten hebt om te bepalen hoe je in het leven staat binnen deze rol.

Ik denk dat ik dit spelletje bij het volgende familieweekend ook eens ga spelen en dan iedereen gewoon toch stiekem z'n eigen naam geef.

Dieke grijpt in omdat mensen al met elkaar in gesprek gaan. Dat is precies niet de bedoeling terwijl ik dacht dat dat precies wél de bedoeling vandaag was.

Maar zoals ook bij de Doetank zo belangrijk is, pakt Dieke haar regierol met verve op en is de rust snel wedergekeerd en wordt zelfs dit proces in goede banen geleid.

Het spel begint en het is duidelijk dat er veel tegenstelde belangen zijn. Het einde van het spel heb ik moeten missen en of er echt niemand gestorven is weet ik niet, maar ik kom graag terug naar de Moeilijke Maatregelen reünie in 2030 om te zien hoe het uiteindelijk is afgelopen.

Tussendoor loop ik een studio in waar ik ruik dat de ventilatie niet helemaal optimaal is.

“zo klein als kan, zo groot als nodig”

“nail it before you scale it”

Beide zijn met een goede in- en uitademing eindeloos te herhalen.

“zo klein als kan, zo groot als nodig”

“nail it before you scale it”

Misschien 2 mooie mantra's voor de geleide meditatie DoeTank podcast “Mediteren op moeilijke maatregelen”

Ik heb lang niet alle lessen kunnen beluisteren, maar zoals ik al eerder hoorde, gelukkig staat alles op de website.

Tijdens de pauze is het lekker warm in de foyer. Geen idee of dat ligt aan hoe dit pand verduurzaamd is of dat het de gevoelstemperatuur is die door enthousiasme en ontlading langzaam begint op te lopen.

“Wij gaan elkaar bellen”. Dat lijkt me een prima begin van de opbrengst van vandaag.

Die oproep gaat zijn zoals een klein steentje in het water gooien, als vanzelf worden door de verrimpeling van het water het netwerk uitgebreid.

De drie jaar durende groepsreis van 3 jaar komt ten einde, en een nieuwe begint. Jullie gaan op expeditie in je eigen gemeente. Om alle eilandjes die horen bij verduurzamingsland met elkaar te verbinden. Om samen met bewoners, coaches, ambtenaren, marktpartijen bruggen te bouwen. Kennis te delen en bewoners bij elkaar te brengen.

Op weg met een rugzak die gevuld is met ervaringen, lessen en inzichten van de mensen die jullie voorgingen. Stap voor stap.

'Wanneer je als bewoner je huis wilt verduurzamen, moet je een wilde rivier oversteken. Het huidige, versnipperde aanbod kan je zien als losse stenen in een rivier. Als bewoner moet je soms ver springen, of je loopt vast en kan de overkant niet bereiken. We willen toewerken naar een situatie waarin de bewoner een brug kan oversteken, en in elke fase van het verduurzamingsproces ondersteund kan worden.'

Aan de slag gaan met al deze materie betekend ook dat je je moet verzoenen met het niet weten.

Door iets niet te weten in je werk verander je wellicht van professional naar mens. Van ambtenaar naar kwetsbaar.

En dan is dus niet alleen het loopje van de tekentafel naar de keukentafel belangrijk, maar ook die naar de speeltuin, naar voetbalveld, de supermarkt, het buurthuis en zeker ook de bouwmarkt.

En zo leerde ik vandaag dat 'maatwerk' ook nog een andere betekenis heeft. Elke wijk heeft z'n eigen ritme. Een eigen toonsoort, een eigen genre, een eigen dynamiek. Soms leeft een wijk in harmonie, soms is het een kakafonie zonder duidelijke grondtoon.

En, om bij de de DoeTank metafoor te blijven In elke wijk stroomt het water anders. Heeft het een andere structuur. Van kabbelende beekjes, tot wildwaterbanen, of bijna dichtgevroren velden.

De kunst is om te ontdekken hoe het water stroomt, en welke brug en dan gebouwd moet worden om de overkant te bereiken.

Het laatste wat ik gister bekeek voordat ik in slaap viel gister was een laatste blik op de NOS app. Conclusie, de wereld staat in brand.

En net dacht ik ineens. De DoeTank. Tot aan gisteravond had ik de DOEtank altijd als tegenhanger gezien van de DENKtank, net ineens veranderde de associatie. De meeste tanks in deze wereld zijn niet gericht op ondersteuning en verduurzaming. Verdelen in plaats van delen. Verdrijven in plaats van verbinden en vernielen in plaats van verstevigen. Wat een voorrecht om een DOEtank tot je beschikking te hebben. Jullie tank is anders. Deze DOE tank brengt geen munitie mee om zich te verdedigen tegen invloeden van buiten af. Probeert mensen zo ver mogelijk van zich vandaan te houden.

Deze DOEtank werkt eerder als een magneet. Die zich de ervaringen, vragen, twijfels en zorgen van de mensen waar ze mee te maken heeft letterlijk en figuurlijk aantrekt. En jullie kunnen na vandaag die goedgevulde tank mee terug naar huis nemen, naar je eigen huis, je eigen wijk, je eigen gemeente.

En natuurlijk gaat deze Doetank over wonen. Maar uiteindelijk gaat het over het hebben een huis waar je je thuis kan voelen. Een veilig thuis, voor een zo lang mogelijke periode.

En de manier waarop jullie dat doen of gaan doen: leren, experimenteren evalueren en opnieuw proberen, niet bang zijn, verhalen vertellen, delen en vooral ook doen, is een werkwijze die aanstekelijk zou kunnen werken voor veel meer sectoren.

In een wereld waar we vaak moeten wachten op wat er voor ons besloten wordt, mag wat mij betreft de DoeTank symbool staan voor een vreedzame verzameling van welwillende mensen die met lef en moed samen het aandurven om dingen niet te weten. Die er als buurbewoner, energiecoach, ambtenaar, marktpartij, minister, of voor mijn part mens op uit gaan om in de eerste plaats die ander te ontmoeten, en vanuit daar te kijken waar er gebrek of overvloed is.

Dus maak vandaag nog 1 loopje; niet van de teken- naar de keukentafel, maar naar de bar. Om elkaar te ontmoeten, te laten weten dat je er bent, mocht je ooit nodig of van dienst kunnen zijn. Of zelf hulp nodig hebben. In de wetenschap dat 2 uitgestoken handen - boven welk water dan ook- de meest eenvoudige manier is om een duurzame brug te slaan tussen mensen..

Proost!